

Klein Emil És Felesége

A képen a szüleim láthatók. A kép az 1930-as években készülhetett.

Apámat, Klein Emilnek hívták. Nem volt egy beszédes ember, rendkívül zárkózott volt. Ő már itt született Budapesten 1886-ban. Apám nagyon szép ember volt, szőke haja, és kék szeme volt. Régi családi iratokban maradt meg egy iskolai bizonyítványa, amely arról tanúskodik, hogy Seiner és Klinger divatáru kereskedőnél, mint tanonc, a női konfekciókereskedést tanulta ki, 1909-ben. 1944 októberében volt 58 éves, amikor eltűnt. Az udvarról, a Hernád utcából vitték el. Én 16 éves voltam, amikor elvitték, azóta se tudjuk, hogy mi történt vele. Anyámnak annyi emléke maradt, de ez bizonytalan információ, hogy már menet közben meghalt, és nem jutott el a határig sem. Apám nagyünnepek alatt mindig elment a templomba. A háború előtt péntekenként otthon volt pénteki gyertyagyújtás is. Szombaton nem dohányzott apám, erre úgy emlékszem. Apám foglalkozását tekintve részletügynök volt. Amire én emlékszem, az az, hogy táskákkal ügynökölt. Ez azt jelentette, hogy valakinek volt egy árukészlete, az abból bizonyos mennyiségű árut adott neki, és ő lakásról lakásra próbálta eladni az árut részletfizetési lehetőséggel. Mindig ment a részletért, így járt házról házra. Hogy apám éppen mit árult, nem tudom, mindig a nagykereskedőktől vett. Nem tudok konkrét neveket, hogy kinek a megbízásából dolgozott, ő csak egy kis "bőröndös lehetett". Őt megelőzően nyilván valaki más csinálta ezt a munkát. Ez akkor nem volt ismeretlen foglalkozás, hogy nagykereskedők odaadtak árut ügynököknek, akik aztán házaltak vele. Anyám, Klein Emilné (szül. Bein Regina) 1893-ban született Budapesten. A Kazinczy utcai elemi népiskolába járt 1899-1904 között. 1906-1908 között Leitner Jakab női szabó mesternél a női szabó mesterséget tanulta ki, és varrónő lett. Élete végéig varrt. Először volt egy kis saját szalonja, de a gazdasági válság alatt valahogy ez tönkre ment. Nagyon széplány volt, szép alakkal áldotta meg a sors. Később, egy belvárosi szalonban lett varróleány. Berkovics szalonnak hívták, ami a belváros előkelő ruhaszalonja volt. Anyám olyan szép volt, hogy gyakran ruhákat is bemutatott. Jött pl. a gazdag vevő, és akkor manökenek bemutatták a ruhát a szalonban. Egy házban volt ez a szalon, valahol a Hársfa utca környékén. A mama mindig ezt a varrónőiséget csinálta, utolsó leheletéig. Anyám később otthon varrt. Szalonja a lakásban volt, a Rózsa utcában. A szalont úgy kell érteni, hogy volt egy vevőköre, akinek ő ruhát varrt, nem elegáns szalonra kell itt gondolni. Aztán egész életében ezzel foglalkozott tulajdonképpen. Ez a munka, az egész életében nagyon sokat jelentett, a keresete különösen, a család fenntartásához. Volt egy Singer varrógépe, és később egy állandó vevőkörnek otthon varrt. Én is megtanultam sok mindent, mert segítenem kellett neki. A középosztálynak általában volt saját varrónője abban az időben, nem vásároltak ruhát nagyon üzletben. Hozták az anyagot, kitalálták közösen, hogy milyen legyen a ruha, és anyám ezt megvarrta. Ezt csinálta, jószérivel élete végéig. Amikor már nagyon öreg lett, akkor már csak javításokat vállalt. A háború után is dolgozott még, varrni mindig lehetett. A háború után különösen szükség volt varrónőre, akkor valahogy minden kellett, de ezt ő megszállottan csinálta is. Én kézilánykodtam mellette, és ezért sok mindent tudok a varrásról. 25 fillér órabért kaptam emlékszem. Amikor kész volt a ruha, nekem kellett pl. eldolgozni. A varrógép, most is fön van a padláson.